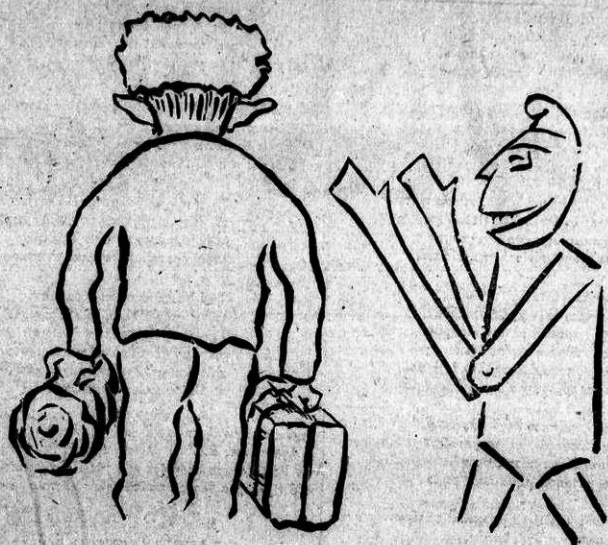

Ο Φασουλής ο κάρων στὸν Γκέσωφ τῶν Βουλγάρων.

Ἔτοιμάζονται μάχης τρανὰς
μὲ λαχτάρων, ἀντάρων, ποταίς,
ἐκτὸς μόνον, ἐλάνε φασίτη,
ἀν' αὐτὸν τὸν καινούργιο κομήτη,
ὅπου λὰν πῶς ἐφάνηκε τώρα,
συγκρουσθῇ κι' ἡ δική μας ἡ χώρα.

Ἡμέρι στρατιωτικὰ τοῦ Φασουλῆ τοῦ τενεκέ.

Περικλὴ τῶν Ἀθηναίων,
ποῦ σὲ μάχης ἀντράφηξ,
εἶλα πάλιν περὶ νέων
γυμνασιῶν νὰ μοῦ γράψῃς.

Εἶλα νὰ κολοῦν κανόνια,
κι' εἶλα ἑλῶς καὶ τουφέκια,
καὶ θυμῆθηκα τὰ χρόνια
τὰ παλὰ, νταλφουσίκη.

Χωρὶς ἐπὶ τοῦ νῆμου προσόντα,
κι' ἀν' αὐτὸν μύση ἀπὸ τοὺς πρώτους
φαντάρους πήγα κι' ἐγὼ σ' ἐγγόντα
ν' ἀκούω θῆναις, γυρὰν κλάσας κρότους.

Μαλλὰ καὶ γένετα μοῦκοφαν σὺρριζα
καὶ μὴ τὸ μοῦσι μονάχα μ' ἄρρησαν,
καὶ κουρεμμένος στοὺς ὀρούς σὺρριζα,
καὶ κουρεμμένο μ' ἐρωτογράφησαν.

Καὶ τί θὰ πάθῃς μοῦκαν ἀκόμη...
ὅαν Δόν-Κιχῶτος θὰ γίνῃς ὅμοιος...
πάνε καὶ γένετα, πάει καὶ κόμη
πικνὴ, φλουσία κι' Ἀδριασαλῶμιος.

Δὲν ἐσχῶ, στρατιώται,
τοὺς κορούς τοὺς τότε.

Τὶ κορέα, Πατρίδα μου, τραγανὸι καὶ μεγάλοι...
ὅσαν νοῦμερο τόμπολας ὁ καθένας προβάλλει.

Τὶ θαθεῖς στεναγμοί,
τί κορέα γεμάτοι
δὲν μ' ἀφίνανε μάτη
νὰ σφαλῶ σιγμῇ.

Ποῖα φρίκη τί πόνοσ,
καὶ ζεφώνιζα μόνος.
Ὁ Πατεῖς μου Κορέα
κι' ὕπὲρ πάσας ὥραις,
ποῦ κι' ἐγὼ νὰ καθίσω;
κύντας αἶμα ποῦ ρέει...
πρὶν γὰρ σένα τὸ χῶμα
θὰ τὸ πρῶν οἱ κορέα.

Πῶς ἀνθεῖς μ' ἐκείνους ἡ γενναία μου φύσις...
τοὺς ἀφίδρους τοὺς τώρα, Περικλῆ, νὰ ρωτήσῃς
ἀν' οἱ φίλοι κορέα καὶ τῶν νέων στρατῶν
εἶναι τόσοι μεγάλοι ὅαν κι' ἐκείνων τῶν χρόνων.

Ἔσκουθε σ' ὅλους τῆς πενταρχίας
καὶ κάθε μέρα λοχοναχίας.

ἔκανα τότε, Πατρίς Ἑλλάς,
καί μ' ἄγχι στρόφους μεταβολάς
μοῦπεπτε ζώνη, σπαθί, παλάσκα,
κι' ἀνοιγαν ὅλοι τὸ στόμα χάσκα.

Γιὰ τῆς δίκης μου λογχομαχίας
τὴν εὐστροφίαν καὶ δεξιότητα
ἔλεγε ὁ δῖος ὁ κὺρ λοχίας
καὶ τὴν ἐπήνη μὲ σεβρότητα.

Πάντα τὸ χέρι μου μπρὸς σὸ κασκέτο,
κι' ὅσο κι' ἂν ἤθελες, δρὲ Περικλέτο,
δὲν εἰμπορούσες νὰ μὴ γελάσῃς
ὅαν μὲ τραβοῦσαν στάς παρελάσεις.

Τὶ σοῦρτα φέρτα καὶ τὶ θυοίαις,
κι' ὅλο τροχάδην κι' ὀρθοστασίαις.
Σὲ μὴ παράταξί με τὴν νουφάνκα
ῥωραὶς ἐστάθηκα περίπου δέκα,
κι' ἀκόμη τώρα, δρὲ παλληκάρια μου,
θὰ ῥοῖται ρόζους στὰ δρὸ ποδάρια μου.

Τοῦ Φιλοπάππου λέγε μας μνήμα
μάχαις ἀρχαίαις καὶ τρομεραῖς...
ὁ μόνον ξέρεις πόσας φορεῖς
ὁ ἔχω μετρήσει βήμα πρὸς βήμα.

Γιὰ τοὺς θράμβους μου, σκαὶ πατέρων,
ἐξεπηθήνουν κι' ἐγὼ δικαίως,
κι' ἡμέρα πλάκωσε πυρὼν ἀσφαίρων
κι' ἐγὼ μὲ μάτια κυττὼ Λυγκίως.

Ἀπὸ χιλίων μέτρων, προστάζων,
πυροβολήσατε, καὶ μὲ κυττάων.
Τότε σημάδεψα μὲ πῦρ ἀνδρείας
χωρὶς νὰ βλέπω πὲρ' ἀπ' τὴ μύτη μου,
ὡς ὅτου μοῦδωσαν φύλλον πορείας
καὶ δίχως ἔπλο μ' ἔστειλαν σπῆτι μου.

Καὶ τώρα βλέπω τὸ τόσο χάλι μου,
καὶ μὴν ξεχάνωντας τὰ τότε χρόνια
πάντα τὸ κλοῦβιο κυττῶ κεφάλι μου,
ποῦ δὲν εἰζήτησε κι' αὐτὸ γαλόνια.

Ψάλε τὴν νέα τὴν ἐφεδρεία,
ταμπούρολο κτύπα, τουφέκι δρόντα,
ἐφ' ἔπλομ λόγχη, κι' ἐν δούτριά...
φαντάρος ἡμουν κι' ἐγὼ σ' ἐδὸν ὄντα

**Ὁ Φαρσουλῆς καὶ πάλι
λαλεῖ περὶ τοῦ Ράλλη.**

Ὁ Περικλέτο συνάδελφέ μου
καὶ μόνον φίλε καὶ σύντροφέ μου,
ποῦσαι καὶ πῶς τῆς ρητορείας,
μὰ καὶ κορόδο τῆς φανταρίας,
ἐπὶ τρεφί μου καὶ τώρα πάλι
γιὰ τὸ ταξεῖδι νὰ πῶ τοῦ Ράλλη.

Ἦμνεῖται το ταξεῖδι μεγάλου παροδίου,
ποῦ πῆρε καὶ τὸν Νῶντα μαζί καὶ τὸ παιδί του.
Ἐπαινος ὄντως πρέπει σ' αὐτὸν τὸν χρυσομάλλην,
ποῦ τὴν περιόδωσαν ἐκείνη τὴν μεγάλην.

Ἐξ ὁλων τῶν ὁμίλων
προσέδχεται καθέως
ἀπόστολον στωμύλον
ἰδέας ἀγαθῆς.

Παραίτησε τὰ κόμματα
τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων,
καὶ προσκυνοῖ τὰ χῶματα
τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων.

Τὸν Ράλλη μὴν τὸν ἰδεατο, τὸν Μητρο τὸν λεβέντη;
τὸν ἰδαμε ποῦ πῆγαινε μέσα σὸ Μοναστήρι,
μὲς σὸ κονάκι κόνευε τοῦ καθενὸς Ἐφέντη
καὶ μ' ὅλους γιὰ τὸ Σύνταγμα κτυποῦσε τὸ ποτήρι.

Κι' αὐτὸν τὸν ἰδαμε δὲ Βιλαέττα,
τὸν ἐκερνούσανε παντοῦ σερμπέττα,
κι' ἐνθουσιάζονταν κάθε Τουρκάκι
μὲ τὴν ρεπούμπλικα καὶ τὸ σακάκι.

Τῶν Νεοτούρκων τὸ Κομητάτο
τρέχει στὸν Ράλλη τὸν κοτοσάντο.
Γενναίως ἀνδρὰς ἐκεῖ γνωρίζει,
μάτς μοῦτς μ' ἐκείνους, μάτς μοῦτς μ' αὐτοὺς,
κι' ἀπ' τὰ μαλλιά του τρέχες χαρίζει
σὲ Νεοτούρκους ἀγαπητούς.

Γενναίως ἀγωνίζεται στὴν γῆν τῆς ἀγωνίας
κι' ἀγωνιῶντες ἀδελφοὶ κλίνουν ἐμπρὸς τοῦ γόνου,
τὸν Ράλλη προσεφώνησε κι' ἐπὶ τῆς Πελαγονίας
κι' ὁ Ράλλης ὁ δῖος ἀπαντᾷ χωρὶς νὰ πελαγώνη.

Μίλει πρὸς ὅλους καὶ στάζει μέλι,
σὺμπραξιν Τούρκων κι' Ἑλλήνων θέλει.
Μὲ μίαν νέαν χροιάν φωνῆς
παῦσι τὰ πάθη των, παῦσι τὰ μίσση,
καὶ προσεστίθες ὁμογενεῖς
τοῦ φέρουν νήπια νὰ τὰ βαπτίσῃ,
καὶ καταρτίζει κι' ἐκ τούτων αἶνον
ἐν μέσῳ τῶσων ἄλλων ἐπαίων.

Βλέπω σὸ πέρασμά του νὰ στράνωνται μυρσίναι,
κι' ὅποιος τὸν συναντήσῃ,
ἀφοῦ τὸν χαιρετήσῃ,
τοῦ λέει: κατεῖμουν; τὸ κέρφ σου πῶς εἶναι;

Γιὰ τὸν ξανθὸ μας ρεπούμπλικάνο
κόσμος σκουνητέται, κόσμος σκουνητᾷ,
λὲν πῶς θὰ πάγ καὶ στὸν Σουλτάνο
νὰ τὸν γνωρίσῃ κι' ἀπὸ κοντά.

Ζήτω τοῦ Ράλλη σκοῦξ, κωθῶνι,
καὶ τώρα πρέπει καλὰ νὰ μάθετε
πῶς κατὶ κάνει καὶ κατορθώνει
ὅποιος μὲ χέρια δετὰ δὲν καθάται.

Ὅταν δὲν θεραπεύωμεν μονάχα τὸ σαρκίον
δρόμον εὐθὺν θ' ἀνοίξωμεν μὲ δράσεις Πατριεῶν,
μὰ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ καθενὸς Πληθείου...
ταῦτα καὶ μένω, Περικλῆ, καὶ ὁ ἔχω διὰ βίου.

Καὶ κατεῖμουν ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τρίτος τόμος ἐξαδόθῃ τῶν Ἀπομνημονευμάτων
τοῦ μεγάλου μας τοῦ Χίου, τοῦ Συγγρού τοῦ πατριώτου,
μὲ πολλὰς περιπετείας καὶ σοφίαν διδαγμάτων
καὶ λαμπρότερος ἀκόμη τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ πρώτου.

Ὁράσεις Ὑγιεινῆς, βιβλίον εἰδικόν
κι' ἐπιστημονικόν,
γραφὴν γι' αὐτοὺς, ποῦ θέλουνε νὰ βλέπουνε τὸν ἥλιο,
ἀπὸ τὸν ὀφθαλμίατρο τὸν Χαράμη τὸν Σπῆλιο.